ma ja mõnne kotti täie wilja ja muud ello-tarwidust ja weel paljo tuhhat terwist señna jure!" Ja enne weel, kui naene küsside ja tännada sai, olli mees kaddunud. Lehm olli õues pu külges kinni. Rõmuga wisid lapsed lehma omma lauta ja kandsid sure waewaga wilja kottid sisse. Kuidas se waene naene Jummalat on tännanud, woib iggaüks arwata.

Teisel päwal tulli armas saatja isse señna ja ütles: „Ma ollen sinno õhkamist ja halle-dust näinud, mis minno südant wägga ligu-tas. Ja wata! Jummal on mind õnnista-nud ja ollen siis Temmale wõlgo ja sedda wõlga on Temma sinnule saatnud. Ja kui sinno käsi ilmas jälle heaste käib, siis ärra panne omma südant waeste eest kinni!" ja nenda läks temma ärra.

Armsad luggejad! kes on nüüd meie seast, kellele Jummal kül rohkem on jagganud, kui ni mitme tuhhande teisele ja kes waesid ja häddalisi paljo on näinud ja igga päwa weel näggewad, et temma koorma wilja ja hea lehma waeste laste ja lesse naesele on ilma tännuta kinkinud? ehk temmal kül rohkeste wilja ja hea loma-karri õues on? Ta müüb enne wilja ja lomi, panneb rahha kassude peale, mis koi ja rooste ärra sõõb, ehk saggedaste wargad ärra warrastawad, petjad ärra petwad ja naerjad pärriad ärra pillawad ja prassiwad!

Jummal ellab maas ja taewas!
Nääb jo keik, kes ilma waewas,
Temma käest siin abbi püüdwad,
Temma nimme appi hüüdwad,
Seal siis temma helde südda,
Kautab keik meie hädda,
Issegi ka pimmel õõl,
Kes siin pallub silma-weel!

Waikne lin ja suur Koljat.

Üks suur lin seisis pakso metsa sees, kuida neid ka praego küllalt weel on, kellel mitto sadda ulitsad ja tannawad ollid. Selle linna sees ellas üks waikne rahwas, kes aggar olli töös ja teggudes: Warra hommikust, kunni